

Et *fjerde mindretal* (fremskridtspartiets medlemmer af udvalget) indstiller lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede henholdsvis tiltrådte ændringsforslag og bemærker, at såfremt fremskridtspartiet skulle blive part i et forlig, der alt i alt giver forbedrede forhold, vil fremskridtspartiet selv sagt til punkt og prikke overholde et sådant forlig.

Et *femte mindretal* (det radikale venstres medlem af udvalget) finder, at regeringens indgreb er alt for vidtgående både for så vidt angår nuværende dagpengemodtagere som efterlønsmodtagere. Navnlig for efterlønsmodtagere er lovforslaget uforsvarligt. Der er her tale om en gruppe mennesker, der er gået på »pension« – måske for at sikre en yngre en arbejdsplads – under ganske bestemte forudsætninger. For disse grupper er der tale om nedsættelse af efterlønnen med ca. 200 kr. om ugen. Det finder mindretallet uacceptabelt og har derfor stillet ændringsforslag, der indebærer, at den nuværende løn opretholdes og en velstandsregulering sikres for de efterlønsmodtagere, der inden 1. januar 1983 er kommet på efterløn.

Også for dagpengemodtagerne finder mindretallet indgrebet for voldsomt og foreslår derfor – i erkendelse af at der skal spares på de offentlige udgifter, at den nuværende maksimumssats på 2.010 kr. pr. uge fastfryses, og at pct.-andelen fastholdes.

Mindretallet indstiller herefter lovforslaget til *vedtagelse* med de af mindretallet stillede ændringsforslag.

Et *sjette mindretal* (venstresocialisternes medlem af udvalget) indstiller lovforslaget til *forkastelse* ved 3. behandling med følgende bemærkninger:

Lovforslaget sætter ind med forringelser over en bred front i arbejdsløshedsforsikringen. Dagpenge- og efterløns-satserne nedsættes. Pristalsreguleringen og taktreguleringen bortfalder. De, der får supplerende understøttelse, skal ned på nyuddannedes sats. Retten til arbejdsløshedsunderstøttelse grundet vejrlig bortfalder for de 3 første dage. Og administrativt, som det så smukt hedder, gennemføres der en skærpelse af mindstekravet til arbejdsløshedens længde fra de nuværende 8 timer til 10 timer. Endelig skærpes

betingelserne for udbetaling af dagpenge for søgnehelligdage, ligesom mulighederne for ny beregning af dagpengebeløbet til det enkelte medlem begrænses.

Disse forringelser skal ses i lyset af, at over de sidste 3 år er realværdien af arbejdsløshedsunderstøttelsen faldet med 10 pct. Hele ideologien bag forringelserne er en helt imod de arbejdsløse. Der gribes ikke ind over for arbejdsgivere, der smider folk på arbejdsfordeling, arbejdsgivere, der hjemsender folk, arbejdsgivere, der sætter folk på deltid, arbejdsgivere, der sender folk hjem dagen inden en ferie, osv. osv. Der sættes ensidigt ind over for lønarbejderne.

Angrebet på efterlønnen er en ekstra bet for de mange, der er gået på efterløn i tiltro til en ydelse af en bestemt størrelse. Hvad angår nedsættelsen af dækningen til 80 pct., rammer den de lavest lønnede ekstra hårdt. Mange inden for HK-området får slet ikke maksimal dagpengesats, hvad der kan ses af, at efterlønnede inden for HK-området i snit kun får 284 kr. pr. dag. Hvis en ekspeditrice bliver arbejdsløs, får hun nu kun 80 pct. af en meget lav løn (gennemsnitlig 8.100 kr. om måneden for Københavns-området pr. 1. maj 1982).

De, der er på supplerende understøttelse, skal i dagens tal sættes ned fra 335 kr. til 266 kr. Ifølge arbejdsministeriets egne tal betyder dette en nedgang i bruttoindkomsten på 9.230 kr. om året for en lønarbejder på 20 timers arbejde og 20 timers supplerende understøttelse. Mindretallet finder det politisk totalt uacceptabelt, at lønarbejderne skal undgælde økonomisk, når de af arbejdsgiverne tvinges på deltid med supplerende understøttelse. I dag er det f.eks. inden for visse fag som bibliotekarer, undervisere, osv. næsten umuligt at finde et fuldtidsjob. Og for mindretallet er et fuldtidsjob 40 timer, indtil arbejdstiden sættes ned med fuld lønkomensation. For mindretallet er 30 timer deltid, og mindretallet går kraftigt imod, at dette begreb i lovens forstand betegnes som heltidsarbejde, og at lønarbejdere, der arbejder på 30 timer, derfor ikke kan få supplerende understøttelse. Det er især kvinder, der arbejder på deltid. Deres andel i den samlede deltidsbeskæftigelse udgør over 95 pct. Derfor rammes de særlig hårdt af stramningerne omkring de supplerende dagpenge.